№ 4. Warszawa, 1 kwiecień 1932 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TREŚĆ.

218.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 23 marca 1932 r.

L. 168/I/1/32

w sprawie zlikwidowania Państw. Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Kowlu i przekształcenia Oddziału Sprzedaży tej Fabryki na samoistny Magazyn wyrobów tytoniowych.

Na mocy decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 9 marca 1932 r. (L. D. P. M. T. 347/II/2/32) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego likwiduje z dniem 31 marca 1932 r. Państwową Fabrykę Wyrobów Tytoniowych w Kowlu.

Istniejący przy tej fabryce Oddział Sprzedaży wyrobów tytoniowych przekształca się z dniem 1 kwietnia 1932 r. na samoistny zakład sprzedaży pod nazwą: „Państwowy Magazyn Wyrobów Tytoniowych".

Kierownictwo tego Magazynu powierza się tymczasowo kontrolerowi Z. Młotkowi.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *Al. Kreutz.*

219.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 26 marca 1932 r.

L. 201/I/1/32

w sprawie zlikwidowania Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych Poznań — Bukowska.

Do
Zakładów i Urzędów P. M. T. (wszystkie).

Na mocy decyzji Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r., Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego likwiduje z dniem 31 marca r. b. Państwową Fabrykę Wyrobów Tytoniowych Poznań — Bukowska.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *A. Kreutz.*

220.

U S T A W A

z dnia 18 marca 1932 r.

o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy".

(Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1932 r. Nr. 26, poz. 240).

Art. 1. Eksploatowanie na rzecz Skarbu Państwa monopolu skarbowego, określonego ustawą z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), powierza się przedsiębiorstwu państwowemu pod nazwą „Polski Monopol Tytoniowy", prowadzonemu na zasadach handlowych.

Art. 2. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" stanowi samoistną osobę prawną z siedzibą w m. st. Warszawie.

Art. 3. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" będzie wpisane do rejestru handlowego. Wpisaniu do rejestru handlowego podlega firma, siedziba, przedmiot i władze przedsiębiorstwa.

Art. 4. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" przejmuje na własność cały majątek państwowy tak nieruchomy, jak i ruchomy, znajdujący się w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy pod zarządem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, ustanowionej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1923 r. w przedmiocie organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego w wykonaniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 507) oraz wszelkie aktywa i pasywa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Majątek tak nieruchomy jak i ruchomy, nabyty w przyszłości przez przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy", będzie również stanowić własność tegoż przedsiębiorstwa.

Art. 5. Zbywanie i zamiana majątku nieruchomego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" może nastąpić jedynie na podstawie upoważnienia ustawowego.

Art. 6. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" jest wolne od wszelkich danin publicznych z wyjątkiem opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego, podatków komunalnych od gruntów i budynków, opłat komunalnych od przeniesienia własności nieruchomości, zaprotestowanych weksli, plakatów i anonsów, tudzież innych podatków komunalnych, ustanowionych na podstawie art. 20 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Przeniesienia własności nieruchomości pomiędzy Skarbem Państwa, a przedsiębiorstwem „Polski Monopol Tytoniowy", nie podlegają żadnym opłatom ani państwowym, ani komunalnym.

Art. 7. Zarząd przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dyrektorem na czele, podporządkowanej Ministrowi Skarbu.

Minister Skarbu ustala w drodze rozporządzenia organizację przedsiębiorstwa.

Art. 8. Sprzedaż wyrobów tytoniowych dokonywana będzie przez przedsiębiorstwo bądź we własnych zakładach sprzedaży, bądź za pośrednictwem koncesjonowanych sprzedawców po cenach, wskazanych w taryfie zatwierdzonej przez Ministra Skarbu.

Warunki udzielania, cofania i wygasania koncesyj, prowadzenia sprzedaży wyrobów tytoniowych przez osoby prywatne oraz czas trwania koncesyj określa Minister Skarbu; upoważnienia powyższe przysługują Ministrowi Skarbu również w stosunku do koncesjonarjuszów, którzy otrzymali koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. Minister Skarbu określa warunki udzielania, cofania i wygasania koncesyj na uprawę tytoniu, prowadzenia uprawy przez osoby prywatne oraz czas trwania koncesyj.

Osoby, które otrzymały koncesję na uprawę tytoniu, obowiązane są do odstąpienia całego wyprodukowanego zapasu surowca przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy" po cenach taryfowych, ustanawianych przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu określa zasady i tryb postępowania, ustalającego szacunek surowca tytoniowego, odstępowanego przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy" przez osoby prywatne.

Art. 10. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia uprawniać Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego i pedległe jej organa przedsiębiorstwa do załatwiania w trybie postępowania administracyjnego w charakterze władz i organów skarbowych spraw, związanych z nadawaniem i cofaniem zezwoleń (koncesyj) na sprzedaż wyrobów tytoniowych i na uprawę tytoniu oraz z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych i uprawę tytoniu przez osoby prywatne.

Minister Skarbu ustala przytem tryb postępowania w tych sprawach oraz stosunek władz i organów przedsiębiorstwa do innych władz i organów skarbowych.

Art. 11. Minister Skarbu wydaje w drodze rozporządzenia przepisy, normujące stosunek służbowy, uposażenie i zaopatrzenie emerytalne pracowników przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy".

Przepisy prawne z dziedziny świadczeń socjalnych, ochrony pracy i ubezpieczeń społecznych nie będą miały zastosowania do tych pracowników przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy", których stosunek służbowy będzie określony przez Ministra Skarbu, jako publiczno-prawny.

Pracownikom przedsiębiorstwa mogą być przydzielane tytułem części uposażenia mieszkania służbowe. Warunki korzystania z mieszkań służbowych, tryb ich opróżniania oraz wysokość potrąceń od uposażenia za korzystanie z nich ustala Minister Skarbu.

W sprawie zwalniania pracowników przedsiębiorstwa od czynnej służby wojskowej w czasie mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego mieć będą analogiczne zastosowanie postanowienia, odnoszące się do funkcjonarjuszów państwowych.

Pracownicy przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy", których stosunek służbowy określony będzie przez Ministra Skarbu, jako publiczno-prawny, będą uważani za urzędników państwowych w rozumieniu prawa karnego.

Art. 12. Przy wprowadzaniu w życie nowych przepisów o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy", wydanych w myśl postanowień art. 11 niniejszej ustawy, Minister Skarbu upoważniony będzie do rozwiązywania dotychczasowego stosunku służbowego z tymi funkcjonarjuszami dotychczasowego zarządu Państwowego Monopolu Tytoniowego, których stosunek służbowy opiera się na przepisach o stosunku służbowym funkcjonarjuszów państwowych.

Funkcjonarjusze ci, o ile nie zostaną powołani do służby w przedsiębiorstwie „Polski Monopol Tytoniowy" na zasadach wydanego przez Ministra Skarbu rozporządzenia lub też powołani do służby w innych działach administracji państwowej, będą zwolnieni ze służby, przyczem zwolnienie funkcjonarjuszów, mianowanych na stałe, może nastąpić dopiero po przeniesieniu ich przez Ministra Skarbu w stan nieczynny i w drodze zastosowania do nich następnie odpowiednich przepisów o stosunku służbowym funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 13. Od ostatecznych decyzyj władz i organów przedsiębiorstwa, wydanych w trybie postępowania administracyjnego w zakresie spraw, przewidzianych w art. 10 niniejszej ustawy, jako też i od ostatecznych decyzyj Ministra Skarbu lub władz i organów przedsiębiorstwa, wydanych w trybie postępowania administracyjnego w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 3 art. 11 niniejszej ustawy, służy prawo skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 14. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" pokrywa wszelkie swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów i prowadzi swą gospodarkę na podstawie rocznych planów finansowo-gospodarczych, zatwierdzanych przez Ministra Skarbu.

Z końcem każdego roku gospodarczego przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" zestawia bilans i rachunek zysków i strat według zasad księgowości handlowej, wyprowadzając czysty zysk przedsiębiorstwa po potrąceniu oprócz wszystkich wydatków eksploatacyjnych opłaty monopolowej, w wysokości, ustalanej przez Ministra Skarbu, oraz wszystkich podatków i opłat skarbowych, od których przedsiębiorstwo jest zwolnione.

Bilans i rachunek zysków i strat zatwierdza Minister Skarbu.

Do ogólnego budżetu państwowego wchodzi kwota wpłaty przedsiębiorstwa do Skarbu Państwa, ustalona na podstawie planu finansowo-gospodarczego.

Sprawozdanie, zawierające bilans i rachunek zysków i strat za ostatni okres sprawozdawczy, oraz plan finansowo-gospodarczy na nowy okres budżetowy będą dołączane do państwowego preliminarza budżetowego.

Minister Skarbu uprawniony jest przeznaczyć pewien odsetek czystego zysku przedsiębiorstwa na nagrody pieniężne, zapomogi i cele opieki dla jego pracowników i współdziałających z przedsiębiorstwem organów skarbowych.

Art. 15. Przedsiębiorstwo „Polski Monopol Tytoniowy" może zaciągać na swe potrzeby krótkoterminowe pożyczki, nie przewyższające w sumie 10% ogólnego dochodu eksploatacyjnego brutto, wykazanego w ostatniem rocznem zamknięciu rachunkowem; pożyczki te będą spłacane z dochodów przedsiębiorstwa; ogólne zasady, na jakich pożyczki te mogą być zaciągane, ustala Minister Skarbu.

Zaciąganie pożyczek wyższych lub długoterminowych oraz zaciąganie jakichkolwiek pożyczek przez emitowanie obligacyj, wreszcie zaciąganie wszelkich zobowiązań, obciążających nieruchomości przedsiębiorstwa, może nastąpić tylko w granicach upoważnień ustawowych.

Art. 16. Zastępstwo sądowe w sprawach, dotyczących praw i interesów majątkowych przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy", należy do zakresu działania Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 17. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu, o ile chodzi o postanowienia art. 3, z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą postanowienia, zawarte w art. 6, 7 i 13 oraz 16 do 20 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) z wyjątkiem ust. 2 art. 17 tejże ustawy.

SPRAWY OGÓLNE

221.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lutego 1932 r.

Nr. D. VI. 2612/1/32

w sprawie kar umownych — dochodzenie ich zapłaty w razie niewykonania świadczenia.

L. D. P. M. T. 139/I/1/32

Do

Pana Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego w/m.

Wedle zasad prawa cywilnego strony zawierające umowę, a chodzi głównie o kontrakty dostawy, wykonania pewnej pracy (umowa o dzieło) i kupna-sprzedaży — mogą zastrzec, że w razie zupełnego niewykonania albo wykonania w nienależyty sposób lub spóźnionego wykonania umowy ma, zamiast wynagrodzenia szkody, nastąpić zapłata pewnej sumy pieniężnej, zwanej karą umowną, wadjalną lub konwencjonalną.

Zasadę tę wyraża w szczególności art. 1226 kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego, który stanowi, że „zastrzeżenie kary jest to takie, przez które strona w celu zapewnienia wykonania umowy zobowiązuje się do czegoś na wypadek niewykonania", a art. 1229 dodaje, że „kara umowna jest wynagrodzeniem szkód i strat, jakie wierzyciel ponosi wskutek niewykonania zobowiązania głównego". Podobne postanowienia zawierają: § 1336 kod. cywil. obowiązującego w Małopolsce, § 339 Kodeksu Cywilnego, obowiązującego na ziemiach zachodnich i art. 1585 prawa Cywilnego, obowiązującego na ziemiach wschodnich Rzeczypospolitej Polskiej.

Umowy, zawierane przez monopole, zawierają też (względnie zawierać powinny) odpowiednie klauzule. Jednak, jak to ujawnił zaszły ostatnio w jednym z monopolów wypadek, klauzula o karach umownych nie jest należycie wykorzystywana.

Klauzula o karach umowych, zabezpieczająca stronie kontraktującej odszkodowanie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania głównego (świadczenia) jest wtedy skuteczną, jeżeli strona narażona na szkodę przez niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy faktycznie dochodzi zapłaty kary umownej. Ma ona wówczas istotne znaczenie również dla innych umów, przy zawieraniu których kontrahenci nie liczą na bierny stosunek monopolu do lekceważenia przyjętych przez drugą stronę zobowiązań, podczas gdy niedochodzenie zapłaty kary umownej skłania innych oferentów do przyjmowania zobowiązań umownych zgóry dla nich niewykonalnych, względnie do niedotrzymywania umów w przeświadczeniu, że i tak zapłaty kary konwencjonalnej nie będzie się dochodziło. W ten sposób pozbawia się kary umownej jej właściwego znaczenia.

Zwracając uwagę na powyższe, Ministerstwo Skarbu (Departament VI) prosi Pana Dyrektora o czuwanie, aby w razie zastrzeżenia w umowie kary umownej dochodzono jej zapłaty na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania z winy kontrahenta i na szkodę monopolu świadczenia głównego.

222.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 21 marca 1932 r.

L. 1235/I/5/32

w sprawie opłat za korzystanie z pokojów gościnnych.

Do

Wszystkich Zakładów i Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Wobec niejednolitego stosowania w praktyce zarządzeń Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, normujących wysokości opłat za korzystanie z pokojów gościnnych wyjaśnia się, jak następuje:

Opłaty ustalone zarządzeniem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dn. 4/VIII 1930 r. L. 2710/Adm/30 należy pobierać od każdego pracownika P. M. T. w całości niezależnie od tego, czy z pokoju korzysta tylko jedna, czy też jednocześnie więcej osób.

Zmniejszona w miarę przedłużającego się pobytu (ponad 14 dni), skala opłat ma być stosowana tylko za okres trwania delegacji.

W przypadkach zajmowania pokojów gościnnych ponad czas delegacji bądź też przygodnie na podstawie przewidzianego w zarządzeniu Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dn. 22/IV.29 r. L. 13231/I/29 zezwolenia, opłaty mają być pobierane w wysokości 10% przysługujących danemu pracow-

nikowi pełnych diet bez stosowania zmniejszonej skali i bez względu na to, czy tylko jedna, czy też więcej osób jednocześnie korzysta z pokoju.

Za Dyrektora P. M. T.
p. o. Szefa Działu Ogólnego
(—) *St. Gawiński*
Naczelnik Wydziału.

SPRAWY OSOBOWE

223.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 3 marca 1932 r.

L. 1210/I/2/32

w sprawie zryczałtowania diet i kosztów podróży instruktorów uprawy tytoniu.

Do
Urzędów Wykupu Tytoniu, Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych (wszystkie).

Ministerstwo Skarbu zarządzeniem z dnia 28 października 1931 r. L. D. I. 9506/2/31, wydanem na zasadzie postanowień § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826), przyznało, aż do odwołania, instruktorom uprawy tytoniu Polskiego Monopolu Tytoniowego, pełniącym obowiązki służbowe w powierzonych im rejonach, zamiast diet i kosztów podróży miesięczne ryczałty, płatne zgóry z uposażeniem (wynagrodzeniem) służbowem.

Ryczałty te przyznane zostały na następujących zasadach:

I. Wysokość ryczałtów.

Wysokość miesięcznych ryczałtów wynosi we wszystkich rejonach uprawy tytoniu 100 (sto) złotych. Dzienną część otrzymuje się z podzielenia ryczałtu miesięcznego przez 30.

II. Prawo do pobierania ryczałtów.

Prawo do miesięcznych ryczałtów służy tylko tym instruktorom, którzy w przydzielonych im stale rejonach uprawy tytoniu pełnią służbę, określoną w regulaminie dla instruktorów uprawy tytoniu z dn. 28 czerwca 1926 r. L. 6236/Pr/IX/26.

Prawo do pobierania ryczałtów powstaje z dniem, w którym instruktor faktycznie objął służbę w rejonie, ustaje zaś z dniem, z którym służbę tę przestał pełnić.

W razie podróży i delegacji służbowych, poza teren przydzielonych rejonów, służy instruktorom uprawy tytoniu prawo do normalnych diet i zwrotu kosztów podróży. Za czas takiej podróży lub delegacji ryczałt miesięczny ulega stosunkowemu zmniejszeniu odpowiednio do ilości dni, spędzonych w podróży lub delegacji.

Gdy instruktor uprawy tytoniu, pobierający stały ryczałt miesięczny zamiast diet i kosztów podróży, nie pełni z jakichkolwiek powodów służby w rejonie dłużej niż przez 14 dni, wówczas traci prawo do pobierania ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania. Instruktorowi uprawy tytoniu może być przypisany do zwrotu z uposażenia służbowego wypłacony mu ryczałt w całości lub w części w razie ujawnienia opieszałego wykonania przez niego służby obchodowej lub objazdowej w rejonie, związanej z obowiązkami służbowemi, lub w razie niestosowania się do wyznaczonego programu zajęć służbowych. Przypisanie instruktorowi do zwrotu wypłaconego mu ryczałtu, zarządzać będzie każdorazowo Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, niezależnie od pociągnięcia instruktora do odpowiedzialności służbowej na wniosek właściwego Urzędu względnie Zakładu.

Instruktor, pobierający ryczałt, obowiązany jest ponosić te wszystkie wydatki, na które ryczałt jest przeznaczony, i nie może mieć żadnych dalszych pretensyj do Skarbu Państwa o diety i zwrot kosztów podróży, z tytułu podróży (objazdów i obchodów) w obrębie przydzielonego mu rejonu służbowego.

III. Wypłata ryczałtów.

Ryczałty, przyznane zamiast diet i kosztów podróży, wypłacać będą instruktorom uprawy tytoniu Urzędy Wykupu Tytoniu, począwszy od 1 kwietnia 1932 r. zgóry, razem z uposażeniem (wynagrodzeniem) służbowem. Wypłata ryczałtów następuje za osobną listą płatniczą, sporządzoną w dwu egzemplarzach, wg. załączonego wzoru. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego nadmienia przytem, iż ryczałty na zasadzie rozp. Min. Skarbu z dn. 14.V. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298) w przedmiocie wykonania ustawy o państw. podatku dochodowym i pod. majątkowym, wolne są od podatku dochodowego.

Ryczałty wypłaca się zasadniczo w pełnej kwocie na cały miesiąc.

O ile jednak w programie zajęć służbowych, wyznaczonym instruktorowi na dany miesiąc, przewidziana jest przerwa w pełnieniu służby, uzasadniająca odjęcie ryczałtu, np. instruktor w ciągu miesiąca otrzyma urlop, trwający ponad 14 dni lub będzie delegowany poza teren rejonu, wówczas wypłaca się mu ryczałt tylko za te dni miesiąca, w których wg. programu zajęć służbowych ma pełnić służbę w rejonie.

Przy wypłacie ryczałtów potrąca się instruktorom uprawy tytoniu pobrane tytułem ryczałtów

w poprzednich miesiącach kwoty, podlegające zwrotowi, z powodu:

a) przerwy w pełnieniu przez nich służby w rejonie, trwającej ponad 14-cie dni, n. p. z powodu choroby, urlopu, ćwiczeń wojskowych i t. p.,

b) podróży służbowych lub delegacji poza przydzielone im rejony,

c) opieszałości w służbie.

W wypadku pod a) i b) obliczanie kwot, podlegających zwrotowi, następuje przez pomnożenie dziennej części ryczałtu przez ilość dni przerwy w pełnieniu służby wzgl. przez ilość dni spędzonych w podróży lub delegacji służbowej; w wypadku zaś pod c) kwotę podlegającą zwrotowi określa w każdym wypadku Dyrekcja P. M. T.

Gdy instruktor uprawy tytoniu, któremu przypisano do zwrotu część ryczałtu z poprzednich miesięcy, utraci prawo do pobierania ryczałtu, wówczas kwotę, przypadającą do zwrotu potrąca się z jego uposażenia (wynagrodzenia) służbowego. W tym wypadku Urząd względnie Zakład zawiadomi Dyrekcję P. M. T. o konieczności ściągnięcia kwot, podlegających zwrotowi z uposażenia (wynagrodzenia) służbowego instruktora.

W księdze kasowej wpisuje się na rozchód sumę brutto wypłaconych ryczałtów według listy płatniczej, na przychód zaś kwotę, ściągniętą z tytułu zwrotu ryczałtów z poprzednich miesięcy. Oryginalne listy płatnicze dołącza się do odpisów ksiąg kasowych, przesyłanych co miesiąc Dyrekcji P. M. T. do cenzury, jako załączniki kasowe do odnośnych pozycji. Odpisy list płatniczych mają być przedkładane Dyrekcji P. M. T. łącznie z programami zajęć służbowych, wyznaczonemi instruktorom uprawy tytoniu (vide ust. IV).

IV. Kontrola czynności instruktorów uprawy tytoniu.

Urzędy i Zakłady P. M. T., zarządzające sprawami uprawy tytoniu, sporządzają przydzielonym im instruktorom uprawy tytoniu, pełniącym służbę w rejonach uprawy tytoniu, programy zajęć służbowych na każdy miesiąc. Programy zajęć służbowych mają być sporządzone do dnia 25, a doręczone instruktorom najpóźniej do dnia ostatniego każdego miesiąca, poprzedzającego miesiąc objęty programem.

Instruktorzy uprawy tytoniu obowiązani są stosować się ściśle do wyznaczonych im programów zajęć służbowych.

Program zajęć służbowych może w razie potrzeby ulec zmianom, na zarządzenie przełożonego Urzędu względnie Zakładu lub urzędnika, przeprowadzającego kontrolę działalności instruktorów uprawy tytoniu.

W razie nagłej potrzeby może instruktor uprawy tytoniu odstąpić od wyznaczonego mu programu zajęć służbowych, winien jednakże donieść o tem w najkrótszej drodze, ew. telefonicznie, przełożonemu Urzędu wzgl. Zakładu przed rozpoczęciem czynności (objazdu, obchodu), odbiegającej od programu.

Zgodnie z postanowieniem § 7 ust. c) Regulaminu dla instruktorów uprawy tytoniu z dnia 28 czerwca 1926 r. L. 6236/Pr/IX/26 obowiązany jest instruktor uprawy tytoniu prowadzić wykaz zajęć służbowych, w którym zapisuje kolejno dzień po dniu wszystkie wykonane czynności służbowe w miejscowościach powierzonego rejonu. Wykaz ten służy instruktorowi jako dowód, że pełnił służbę zgodnie z wyznaczonym mu programem zajęć, a w szczególności, że wykonywał rzeczywiście czynności służbowe, wyznaczone mu programem zajęć, w miejscowościach i terminach, w programie wskazanych.

Instruktor uprawy tytoniu obowiązany jest postarać się każdorazowo o poświadczenie swej obecności w celach służbowych w danej gminie lub miejscowości przez naczelnika gminy lub jego zastępcę, a w gminach zbiorowych, obejmujących kilka lub kilkanaście miejscowości, przez sołtysa miejscowości lub jego zastępcę. Poświadczenie to ma być umieszczone w formie podpisu poświadczającego i odcisku pieczęci urzędowej w osobnej przedziałce wykazu zajęć służbowych.

Urzędnicy, kontrolujący działalność instruktorów uprawy tytoniu, obowiązani są przy każdej inspekcji zbadać zgodność wykazu zajęć służbowych z wydanym instruktorowi programem zajęć służbowych i na dowód skontrolowania umieścić swój podpis wraz z odpowiedniemi uwagami na wykazie zajęć służbowych instruktora.

Instruktor uprawy tytoniu obowiązany jest z końcem miesiąca przesłać wykaz zajęć służbowych przełożonemu Urzędu wzgl. Zakładu.

Urzędy i Zakłady P. M. T., zarządzające okręgami uprawy tytoniu, przedkładają Dyrekcji P. M. T. do 10 dnia każdego miesiąca:

1) sprawozdanie o stanie prac poszczególnych instruktorów w powierzonych im rejonach uprawy tytoniu,

2) wykazy zajęć służbowych, otrzymane od instruktorów uprawy tytoniu, za ubiegły miesiąc,

3) odpisy programów zajęć służbowych, wydanych instruktorom uprawy tytoniu, za bieżący miesiąc,

4) odpisy list płatniczych ryczałtów za bieżący miesiąc.

V. Postanowienia końcowe.

Treść niniejszego zarządzenia podać należy bezzwłocznie do wiadomości wszystkim instruktorom uprawy tytoniu i polecić im potwierdzić przyjęcie do wiadomości postanowień zarządzenia własnoręcznemi podpisami.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1932 roku.

Z dniem tym przestają obowiązywać przepisy, instrukcje i zarządzenia normujące sprawy niniejszem zarządzeniem objęte, a w szczególności zarządzenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 20 lipca 1926 r. L. 5018/Pr/I/26 (zbiór okólników tom I, str. 84), zarządzenie z dn. 15 września 1927 r. L. 31433/IX/27 (zbiór okólników tom II, str. 726) i zarządzenie z dn. 28 czerwca 1928 r. L. 22657/IX/28 (zbiór okólników tom II, str. 748).

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) Dr. *A. Kreutz.*

Załącznik do L. 1210/I/2/32.

LISTA PŁATNICZA
ryczałtów na koszty podróży i diety dla instruktorów uprawy tytoniu.

za miesiąc .... 19........ r.

Urząd ....

Nr. bieżący	Nazwisko i imię	Rejon uprawy tytoniu	Ryczałt miesięczny		Potrącenia z powodu*)		Do wypłaty		Pokwitowanie		UWAGI
									Kwota otrzymana stanowi	Podpis odbierającego	
			Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr			
											*) należy wymienić, z jakiego powodu: np. choroby, urlopu i t. p.
	Razem . .										

do wypłaty słownie ....

224.

USTAWA

z dnia 18 marca 1932 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1932 r. Nr. 26, poz. 239).

225.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 marca 1932 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, członków ich rodzin, oraz emerytów.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1932 r. Nr. 27, poz. 254).

SPRAWY ROBOTNICZE

226.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 21

z dnia 12 marca 1932 r.

L. 401/I/3/32

w sprawie wypłaty zaopatrzeń emerytalnych robotników P. M. T.

Do
Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 12.I. 1932 r. Nr. D. VII. 241/I/32, zawiadamia się, że poczynając od dnia 1 kwietnia 1932 r. zaopatrzenia emerytalne robotników Polskiego Monopolu Tytoniowego nie będą likwidowane i przekazywane do wypłaty przez Izby Skarbowe, lecz bezpośrednio przez Dział Finansowy Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Powyższe należy podać do wiadomości ogółowi robotników i emerytów Polskiego Monopolu Tytoniowego przez obwieszczenie umieszczone na tablicy ogłoszeniowej.

W związku z powyższem, zarządzenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 24.X.1930 r. L. 6378/VIII/30 ulegnie zmianie o tyle, że odpis dekretu emerytalnego nie będzie, jak dotychczas, przesyłany odnośnej Izbie Skarbowej, lecz Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w celu uskuteczniania wypłaty zaopatrzenia emerytalnego.

Zarazem zmienia się postanowienia ostatniego ustępu zarządzenia z dnia 11.IX.1930 L. 5957/VIII/30 w tym kierunku, że o śmierci emerytów tamt. Fabryk i Zakładów należy bezzwłocznie zawiadamiać nie Izbę Skarbową, lecz Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Za dyrektora P. M. T.
p. o. Wice-Dyrektora Administracyjnego.
(—) *E. Zaremba.*

FABRYKACJA

227.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 18

z dnia 27 lutego 1932 r.

L. 452/II/2/32

w sprawie częściowej zmiany zarządzenia z dnia 1 maja 1930 L. 1856/II/F/30 i uzupełnienie okólnika Nr. 3 z dnia 10.II. 1932 r. L. 302/II/2/32.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych z wyjątkiem: Bydgoszczy, Kościana, Wodzisławia.

Wobec pojawiających się coraz częściej zażaleń konsumentów na znajdowanie w paczkach tytoniowych odcinków liści i żył, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, uzupełniając okólnik Nr. 13 z dnia 10 lutego 1932 r. L. 302/II/2/32, zmiana zarządzenie z dnia 1 maja 1930 L. 1856/II/F/30 w tym kierunku, że w miejsce 1 robotnicy obsługującej 2 wyloty instalacji pneumatyczno-podawczej — przydziela się jedną robotnicę na jeden wylot.

Zakres czynności tych robotnic pozostaje niezmieniony — z tem, że wobec powiększenia obsługi — czynności przez nie spełniane, t. j. wyjmowanie żył i ciał obcych jak również rozstrząsanie zbitków tytoniowych — muszą być wykonywane nadzwyczaj starannie i dokładnie.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, zwracając z pośród tytoni paczkowych ogólnej taryfy specjalną uwagę na tytoń Najprzedniejszy Turecki, poleca fabrykom produkującym ten gatunek przydzielić w czasie krajania do każdej krajarki jedną robotnicę, której wyłącznem zadaniem będzie usuwanie przeciętych żył i odcinków liści.

Wysortowane przez robotnice odcinki żył i liści należy traktować, jako odpadki użyteczne, i zużytkować do niższych grup wyrobów.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1932 r.

W terminie do dnia 1 kwietnia sprawozdają fabryki, jaki skutek wywarły niniejsze zarządzenia na polepszenie wyrobów.

Za dyrektora P. M. T.
p. o. Wice-Dyrektora Administracyjnego.
(—) *E. Zaremba.*

ORGANIZACJA SPRZEDAZY.

228.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 7 marca 1932 r.

L. 1405/IV/1/32

w sprawie rabatu dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Do
wszystkich Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych i Państwowych Magazynów Surowców i Wyrobów Tytoniowych, Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych w Bydgoszczy, Grodnie, Kowlu, Monasterzyskach, Radomiu, Starogardzie i Wodzisławiu, Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów Wyr. Tyt. w Grudziadzu i Jagielnicy, oraz do Skarbowego Zakładu Sprzedaży Wyrobów Tytoniowych w Gdyni.

Wobec zaszłych wypadków sprzedania przez niektóre Magazyny w roku bieżącym wyrobów tytoniowych przedsiębiorstwom domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych za rabatem 5%, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zwraca uwagę na postanowienia § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu

z dnia 17-go listopada 1931 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 855) i okólnika Dyrekcji z dnia 31-go grudnia 1931 r. L. 5180/IV/1/31, w myśl których, poczynając od dnia 1-go stycznia 1932 r. przedsiębiorstwom domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych przysługuje rabat w wysokości 7% od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych Polskiego, Gdańskiego i Francuskiego Monopolu Tytoniowego, w wysokości zaś 4% od ceny taryfowej wyrobów zagranicznych.

Domowym sprzedawcom, którym zaliczono mylnie niższy rabat, należy zbonifikować różnicę przy najbliższym poborze wyrobów tytoniowych.

Za Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego

Szef Działu Sprzedaży.
(—) Inż. *Kania.*

229.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 19

z dnia 8 marca 1932 r.

L. 1406/IV/1/32

w sprawie rewizji zabezpieczeń hipotecznych kredytów na pobór wyrobów tytoniowych i w sprawie udzielania kredytów detalistom.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy — w Katowicach.

Z końcem ubiegłego roku i z początkiem bieżącego roku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego otrzymała zawiadomienie z różnych okręgów Państwa, że Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych zarządził obniżenie o pewien procent szacunków budowli, podlegających przymusowi ubezpieczenia od ognia, i w następstwie tego również obniżenie sum ubezpieczenia. W wypadkach, gdy budowle takie obciążone są kaucją dla zabezpieczenia kredytu na pobór wyrobów tytoniowych sumy ubezpieczenia są winkulowane na rzecz Państwowego Monopolu Tytoniowego.

Wprawdzie wysokość udzielonych kredytów, zabezpieczonych hipotecznie, jest w poszczególnych wypadkach naogół znacznie niższa od sumy ubezpieczenia, mogło jednak—wobec dwukrotnego już obniżenia szacunku, przeprowadzonego w niektórych powiatach — dojść do tego, że suma ubezpieczenia spadła obecnie poniżej wysokości udzielonego kredytu.

Drugą ważną okolicznością, która zmusza do zwrócenia specjalnej uwagi na hipoteczne zabezpieczenia kredytów, jest powszechnie znany, wywołany obecną sytuacją gospodarczą, fakt znacznego obniżenia się wartości wszelkich nieruchomości oraz trudności, związane z realizacją zabezpieczeń hipotecznych, która w obecnych warunkach nie daje pokrycia w całości należności egzekwowanych.

Dla zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa zechcą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) najpóźniej w ciągu dwuch miesięcy poddać rewizji wszystkie kredyty, zabezpieczone hipotecznie, w celu upewnienia się, czy wartość nieruchomości przyjęta jako podstawa wysokości kredytu nie uległa obecnie takiemu obniżeniu, że już nie może być uznana za wystarczającą w myśl obowiązujących przepisów. Chodzi tu przedewszystkiem o takie wypadki, gdzie kredyt został udzielony w wysokości maksymalnej w stosunku do wartości nieruchomości, zaofiarowanej na zabezpieczenie.

Jeśli w wyniku rewizji oszacowań nieruchomości, zabezpieczających kredyty, okaże się, że nieruchomość dana nie jest już wystarczającem zabezpieczeniem, należy kredyt ów odpowiednio zmniejszyć względnie zażądać dostarczenia dodatkowego odpowiedniego zabezpieczenia.

Również przy udzielaniu nowych kredytów zechcą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) obecnie z wielką ostrożnością przyjmować gwarancje hipoteczne.

Wobec tego, że z dniem 1-go marca b. r. detaliści w miejscowościach, gdzie są monopolowe zakłady sprzedaży wyrobów tytoniowych, mają prawo zaopatrywać się w wyroby tytoniowe bezpośrednio w tych zakładach, zechcą Izby Skarbowe polecić Kontroli Skarbowej, aby poinformowała tych detalistów o możliwości i warunkach korzystania z kredytu na pobór wyrobów tytoniowych.

Przy udzielaniu kredytu detalistom stosować należy, co do wysokości, normę, ustaloną w okólniku z dnia 21 sierpnia 1931 r. L. 3252/IV/1/31, co do zabezpieczeń zaś, przyjąć należy jako zasadę, że gwarancje hipoteczne (przy względnie małych kredytach zbyt trudne do realizowania) mogą być tylko wyjątkowo przyjmowane.

Ponieważ przez udzielenie kredytów detalistom monopolowe zakłady sprzedaży zyskają sobie stałych odbiorców, co leży w interesie Polskiego Monopolu Tytoniowego, Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) zechcą sprawy kredytów dla detalistów traktować, jako pilne, i załatwiać możliwie jaknajrychlej.

Za Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *A. Kreutz.*

230.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 25 marca 1932 r.

L. 955/IV/2/32

w sprawie preliminarzy sprzedaży.

Do
Panów Dyrektorów (Kierowników) wszystkich Zakładów Sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Nawiązując do wytycznych, zakreślonych zarządzeniem z dnia 7 stycznia b. r. L. 40/IV/2/32 dla

Kierowników (Dyrektorów) Zakładów Sprzedaży, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego pragnie umocnić więź, która powinna łączyć kierownictwo Zakładów Sprzedaży z ich okręgami. Wychodząc z powyższego założenia Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego uznała za wskazane, aby potrzeby poszczególnych okręgów sprzedaży znalazły wyraz w rocznych preliminarzach sprzedaży, sporządzanych przez właściwe kierownictwa.

Preliminarze takie będą zatem:

1) wzorcem — a więc podstawą oceny sprzedaży dla Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i kierownictwa oraz

2) kontrolą przewidywań — a więc również bodźcem do dalszych starań i zabiegów odnośnego kierownictwa zakładu.

Preliminarze sprzedaży winny kierownictwa Zakładów Sprzedaży sporządzać w ciągu miesiąca kwietnia każdego roku, na podstawie materjałów zebranych w poprzedzającym okresie budżetowym (np. od 1.IV. 1931 r. do 31.III. 1932 r.), na następny rok budżetowy (t. j. obecnie na 1933/34), biorąc pod uwagę tendencję oraz ewent. zmiany. Preliminarz należy sporządzać podług gatunków i opakowań, uwzględniając tylko wyroby Polskiego Monopolu Tytoniowego, przyczem nie można zapomnieć o tak zw. „innych rozchodach" (deputaty, próby i t. p.). Do preliminarzy można używać formularzy XIV/1 (wykaz sprzedaży). Pożądanem jest, aby w rubryce 9 („sprzedano w miesiącu sprawozdawczym") wstawiano ilości sprzedane w ciągu poprzedniego roku budżetowego (obecnie za rok 1931/32) — a w rubryce 14 („zamówienie Zakładów Sprzedaży") preliminowane ilości na następny rok budżetowy (1933/34). Wartości (przez przemnożenie ilości przez ceny taryfowe) mogą być wyprowadzone w rubryce 15 lub 16. W ten sposób przygotowane preliminarze należy przedstawić najpóźniej do dnia 30 kwietnia (każdego roku).

Zatwierdzone preliminarze wraz ze zmianami, to znaczy budżety, będą podane do wiadomości każdego z Zakładów sprzedaży i mogą stanowić cenny wskaźnik przy sporządzaniu zamówień miesięcznych w preliminowanym okresie, a w zestawieniu z rzeczywistą sprzedażą będą podstawą do samokrytyki czyli tak zwanej kontroli wykonania. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego ma nadzieję, że w ten sposób powstanie jeszcze większe zainteresowanie w pracy, jaką wkładają Panowie Kierownicy (Dyrektorzy) Zakładów Sprzedaży około podniesienia obrotów w swoich okręgach.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Sprzedaży.
(—) Inż. *Kania*.

231.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 29 marca 1932 r.

L. 176/I/1/32

w sprawie uruchomienia sprzedaży hurtowej w magazynach monopolowych.

Do

Panów Szefów Działów i Samodzielnego Biura Inspekcji.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, iż poczynając od dnia 1 marca 1932 r. uruchomiła sprzedaż hurtową (sprzedaż dla detalistów) w następujących magazynach monopolowych:

1. w Państwowym Magazynie Surowców i Wyr. Tyt. w Grodnie,
2. w Państwowej Fabryce Wyrobów Tytoniowych w Kowlu,
3. w Państwowej Fabryce Wyrobów Tytoniowych w Monasterzyskach,
4. w Państwowym Magazynie Surowców i Wyr. Tyt. w Białymstoku,
5. w Państwowym Magazynie Surowców i Wyr. Tyt. w Kutnie,
6. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Przemyślu,
7. w Urzędzie Wykupu Tytoniu i Państwowym Magazynie Wyr. Tyt. w Grudziądzu,
8. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Baranowiczach,
9. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Brześciu,
10. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Częstochowie,
11. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Katowicach,
12. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Kielcach,
13. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Rzeszowie,
14. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Tarnowie,
15. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Radomiu,
16. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Wadowicach,
17. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Nowym-Sączu.

Wymienione powyżej hurtownie tytoniowe mają narazie charakter prowizoryczny; do czasu wydania przeto przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego osobnego zarządzenia ustalającego, które z wymienionych hurtowni mają mieć charakter stały, należy się wstrzymać w stosunku do nich z zarządzeniami obliczonemi na dłuższy termin istnienia hurtowni.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przypomina, iż poza wyżej wymienionemi hurtowniami istnieją hurtownie monopolowe:

1. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Kołomyji,
2. w Państwowej Fabryce Wyrobów Tytoniowych w Wodzisławiu,
3. w Państwowej Fabryce Wyrobów Tytoniowych w Starogardzie,
4. w Skarbowym Zakładzie Sprzedaży Wyrobów Tyt. w Gdyni,
5. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Kaliszu,
6. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Lublinie,
7. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Łukowie,
8. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Równem,
9. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Stanisławowie,
10. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Toruniu,
11. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Nowym-Sączu,
12. w Państwowym Magazynie Wyrobów Tytoniowych w Łodzi,
13. w Państwowym Magazynie Surowców i Wyr. Tyt. w Wilnie,
14. w Państwowym Magazynie Surowców i Wyr. Tyt. we Lwowie.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) Dr. *A. Kreutz.*

232.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1932 r.

o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.
(Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1932 r. Nr. 27 poz. 266).

Na podstawie art. art. 8, 10 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych są przywiązane do osoby koncesjonarjusza, nie podlegają dziedziczeniu, ani też nie mogą być odstępowane osobom trzecim bezpłatnie, czy też za wynagrodzeniem; wydzierżawienie koncesji lub przyjęcie wspólnika jest również zabronione.

Koncesjonarjusze obowiązani są prowadzić sprzedaż wyrobów tytoniowych osobiście. Powierzanie prowadzenia sprzedaży innym osobom (zastępcom) jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem władzy, nadającej koncesję; do władzy tej, prócz ewentualnie wydania zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę, należy także zatwierdzanie osoby zastępcy.

Koncesjonarjuszom hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, będącym osobami fizycznemi, zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę mogą być wydawane tylko w wyjątkowych wypadkach i na ściśle oznaczony okres.

§ 2. Koncesjonarjusze odpowiadają osobiście za czynności zastępców oraz personelu pomocniczego, związane z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych. Koncesjonarjusze obowiązani są do natychmiastowego usunięcia ewentualnie ustanowionego zastępcy, o ile zajdą lub zostaną ujawnione okoliczności, wykluczające daną osobę od pełnienia czynności zastępcy (§ 23).

Władza nadająca koncesję może zażądać od koncesjonarjusza usunięcia ustanowionego zastępcy w określonym przez władzę terminie:

a) o ile zastępca przy wykonywaniu koncesji narusza obowiązujące przepisy,
b) w przedsiębiorstwach hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych — o ile Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego uzna, że wykonywanie przez zastępcę koncesji naraża interesy Polskiego Monopolu Tytoniowego na straty.

§ 3. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych są przywiązane do określonej w dekrecie koncesyjnym siedziby przedsiębiorstwa; sprzedaż wyrobów tytoniowych może być wykonywana tylko w miejscowości i w lokalu (punkcie), w dekrecie koncesyjnym oznaczonym, a przy sprzedaży ruchomej lub okrężnej (§ 6 p. 4) tylko na określonych linjach komunikacyjnych względnie w określonym okręgu terytorjalnym.

Przeniesienie przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych do innego lokalu w danej miejscowości lub utworzenie filji przedsiębiorstwa wymaga zezwolenia tej władzy, która koncesje nadaje.

Rodzaje koncesji na sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 4. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych dzielą się na:

a) koncesje na sprzedaż hurtową (hurtownie tytoniowe),
b) koncesje na sprzedaż detaliczną.

§ 5. Koncesje na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych dzielą się na:

a) koncesje na hurtownie tytoniowe rejonowe, t. j. hurtownie, mające prawo sprzedaży wyrobów tytoniowych detalistom wyznaczonego rejonu,
b) koncesje na hurtownie tytoniowe rozdzielcze, t. j. hurtownie, nadawane spółdzielczym stowarzyszeniom spożywców lub ich związkom, które to hurtownie mają prawo rozsprzedaży wyrobów tytoniowych tylko pomiędzy uprawnione do wykonywania detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych oddziały stowarzyszeń lub należące do związku stowarzyszenia spożywców.

§ 6. Koncesje na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych dzielą się na:

1. Koncesje na sklepy tytoniowe:

a) samoistne, t. j. takie, które oprócz wyrobów tytoniowych, stanowiących główny przedmiot sprzedaży oraz znaczków stemplowych i pocztowych, blankietów wekslowych, tudzież losów lotrji państwowej, sprzedają ewentualnie tylko gazety i inne perjodyczne czasopisma, karty do gry, przybory do palenia i zapalania,

b) mieszane, t. j. połączone ze sprzedażą innych artykułów.

2. Koncesje na uliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych, wykonywaną w budkach, skrzynkach i t. p.

3. Koncesje na domową sprzedaż wyrobów tytoniowych, wykonywaną w zakładach gastronomicznych.

4. Koncesje na sprzedaż ruchomą lub okrężną, t. j. sprzedaż detaliczną, nie związaną z pewnym stałym punktem, lecz prowadzoną w pewnym określonym okręgu, terytorjalnym lub na określonych linjach komunikacyjnych (sprzedaż na wystawach, lub na ulicach uzdrowisk, w wagonach kolejowych i t. p.).

§ 7. Koncesjonarjusze przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych nie mogą prowadzić sprzedaży detalicznej, o ile nie posiadają na to osobnej koncesji.

§ 8. Koncesjonarjuszom przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych z wyjątkiem koncesjonarjuszów posiadających koncesje, przewidziane w § 6 p. 1 lit. a) nie wolno odprzedawać wyrobów tytoniowych innym koncesjonarjuszom detalicznym bez zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Zezwolenia takie mogą być przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego cofnięte bez podania powodów za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia.

Koncesjonarjusze detaliczni uprawnieni do odprzedaży wyrobów tytoniowych innym detalistom, mogą odprzedawać te wyroby tylko detalistom należącym do rejonu tej samej co odprzedawca hurtowni.

Koncesjonarjusz samoistnego sklepu tytoniowego może być przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego pozbawiony prawa do odprzedaży wyrobów tytoniowych innym detalistom bez podania powodów za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia.

Rejony.

§ 9. Wyznaczanie rejonów sprzedaży dla hurtowni rejonowych należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Hurtownie rejonowe będą miały wyznaczane rejony z reguły odrębnie dla każdej hurtowni; o ile jednak w danem mieście (gminie miejskiej) mieści się siedziba kilku hurtowni, hurtownie takie będą posiadać wspólny rejon. W ostatnim wypadku przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży, znajdujące się w ustanowionym dla danych hurtowni wspólnym rejonie, mogą zaopatrywać się w wyroby tytoniowe w dowolnej hurtowni, znajdującej się w danem mieście.

Rejony dla hurtowni będą wyznaczane bądź na stałe, bądź też prowizorycznie na czas określony.

§ 10. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może dokonywać zmiany rejonów wyznaczonych dla hurtowni; przeprowadzenie takiej zmiany za zgodą koncesjonarjuszów może być dokonane w każdym czasie, bez zgody zaś — dopiero po zawiadomieniu koncesjonarjuszów o zamierzonej zmianie rejonu:

a) na trzy miesiące naprzód — jeżeli zmiana rejonu powoduje zmiany w przydziałach detalistów do hurtowni, obniżające obrót hurtowni nie więcej niż o 15%;

dla oceny powyższego stosunku obrotów detalistów wyłączanych z rejonu, a ewentualnie i równocześnie włączanych do rejonu hurtowni, do obrotów hurtowni miarodajne są obroty wspomnianych detalistów i hurtowni w ostatnim roku kalendarzowym;

b) na dwanaście miesięcy naprzód w pozostałych przypadkach.

Uprzedzanie koncesjonarjuszów o zamierzonej zmianie rejonu jest niepotrzebne, jeżeli zmiana ma spowodować powiększenie obrotów hurtowni.

Rejony wyznaczane prowizorycznie mogą być zmieniane bez zgody koncesjonarjusza tylko z upływem terminu, na jaki rejon został wyznaczony.

Postanowienia powyższe mają zastosowanie również w razie zmian rejonowych wspólnych, wyznaczonych dla kilku hurtowni.

Uprawnienia koncesjonarjuszów do sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 11. Koncesjonarjusze hurtowni tytoniowych oraz samoistnych sklepów tytoniowych mają prawo sprzedaży wszystkich wyrobów tytoniowych, dopuszczonych do sprzedaży w Państwie.

Koncesjonarjusze sklepów tytoniowych mieszanych mają prawo sprzedaży tylko wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Koncesjonarjusze sprzedaży ulicznej mają prawo sprzedaży tylko papierosów wyrobu Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Koncesjonarjusze domowej sprzedaży mają prawo sprzedaży tylko cygar i papierosów wyrobu Polskiego Monopolu Tytoniowego, papierosów zaś i cygar wyrobu gdańskiego monopolu i importowanych tylko w wypadku, gdy otrzymają na to specjalne zezwolenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Zezwolenie takie może być w każdej chwili cofnięte bez podania powodów.

Uprawnienia koncesjonarjuszów sprzedaży ruchomej lub okrężnej określane będą w dokumencie koncesyjnym.

§ 12. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może wyłączać od sprzedaży niektóre gatunki wyrobów tytoniowych w poszczególnych okręgach Państwa.

§ 13. Wyroby tytoniowe Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz monopolu gdańskiego jako też i wyroby importowane winny być sprzedawane tylko w oryginalnych, bezpośrednich opakowaniach, za-

opatrzonych etykietą względnie banderolą monopolową. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może jednak zezwolić na sprzedawanie niektórych wyrobów na sztuki lub na wagę.

Pobieranie wyrobów tytoniowych.

§ 14. Hurtownie tytoniowe obowiązane są zaopatrywać się w wyroby tytoniowe wyłącznie we wskazanych im przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego monopolowych zakładach.

Koncesjonarjusze detaliczni obowiązani są zaopatrywać się w wyroby tytoniowe tylko w monopolowych zakładach lub w koncesjonowanych hurtowniach, do których zostali przydzieleni.

Koncesjonarjusze detaliczni mogą zaopatrywać się w wyroby tytoniowe również u innych delalistów uprawnionych do odsprzedaży (§ 8), znajdujących się w rejonie danej hurtowni (hurtowni, do której detalista został przydzielony).

§ 15. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych uprawniają zarówno samych koncesjonarjuszów jak i osoby działające na podstawie ich pisemnego upoważnienia, do przewozu wyrobów tytoniowych z miejsc poboru tych wyrobów do lokalów przedsiębiorstw sprzedaży. Do przewozu upoważniają również książki lub inne dokumenty poborowe, stwierdzające legalność dokonanego poboru wyrobów tytoniowych.

Rabaty.

§ 16. Koncesjonarjusze przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych pobierają te wyroby z monopolowych zakładów za rabatem, wyznaczanym przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego dla poszczególnych koncesjonarjuszów w wysokości do 13% od ceny taryfowej, o ile chodzi o wyroby Polskiego Monopolu Tytoniowego i monopolu gdańskiego, oraz w wysokości do 8%, o ile chodzi o wyroby tytoniowe zagraniczne.

Wymieniony w ustępie poprzednim rabat Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może zmieniać, obniżając go lub podwyższając, nie wyżej jednak niż do ustalonej w poprzednim ustępie wysokości.

Obniżenie rabatu koncesjonowanym przedsiębiorstwom hurtowej sprzedaży za zgodą koncesjonarjusza może być przeprowadzone w każdym czasie, bez zgody — za wypowiedzeniem koncesjonarjuszowi dotychczasowego rabatu:

a) na 3 miesiące naprzód w wypadkach przeprowadzenia takiej zmiany rejonu hurtowni, która powiększa obroty hurtowni o więcej niż 15%;
b) na 12 miesięcy naprzód w pozostałych przypadkach.

Rabat dla koncesjonarjuszów hurtowych może być przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego przyznawany również prowizorycznie na określony czas; w tym przypadku obniżenie rabatu bez zgody koncesjonarjusza może być dokonane z upływem terminu, na jaki rabat był wyznaczony.

§ 17. Rabat od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz monopolu gdańskiego wynosi dla koncesjonowanych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży:

a) 7% dla domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych,
b) 9% dla wszystkich innych detalicznych sprzedaży.

O ile jednak koncesjonarjusze wymienieni pod b) zaopatrywać się będą w wyroby tytoniowe nie bezpośrednio w hurtowniach, do których zostali przydzieleni, lecz w sklepach tytoniowych, uprawnionych do odprzedaży wyrobów tytoniowych innym detalistom, wówczas otrzymywać będą rabat, ustalony na mocy wzajemnego porozumienia z koncesjonarjuszem danego sklepu tytoniowego.

Rabat od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych zagranicznych ustala się dla koncesjonowanych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży na:

a) 7% dla sklepów tytoniowych,
b) 4% dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 18. Koncesjonarjusze, prowadzący hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych, obowiązani są odstępować z przyznanego im w myśl § 16 rabatu, rabat należny koncesjonarjuszom detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Obowiązki koncesjonarjuszów.

§ 19. Obowiązkiem koncesjonarjuszów przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych jest należyte aprowidowanie odbiorców w wyroby tytoniowe oraz przestrzeganie przepisów, normujących sprzedaż wyrobów tytoniowych.

Koncesjonarjusze obowiązani są w szczególności:

a) do stałego wykonywania czynności sprzedaży, w dopuszczalnych dla danego przedsiębiorstwa godzinach handlu,
b) do sprzedawania wyrobów tytoniowych ściśle po obowiązującej cenie,
c) do posiadania stale przynajmniej minimalnego zapasu wyrobów tytoniowych, określanego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w granicach do 7-dniowego przeciętnego obrotu danego przedsiębiorstwa sprzedaży,
d) do utrzymywania lokalu sprzedaży w porządku i w czystości i zabezpieczania wyrobów tytoniowych od wpływów, ujemnie działających na jakość wyrobów,
e) do wyłączania ze sprzedaży wyrobów tytoniowych nie nadających się do użytku (uszkodzonych lub zepsutych) i do odstępowania ich Polskiemu Monopolu Tytoniowemu za zwrotem 70% ceny taryfowej, obowiązującej w chwili odstąpienia, jak również do wyłączania ze sprzedaży wyrobów tytoniowych nieświeżych, t. j. takich, które przekroczyły ustaloną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego granicę zdatności konserwacyjnej. Wyroby nieświeże mają być zwracane Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu za otrzymaniem ich równowartości w towarze,
f) do umieszczania z zewnątrz lokalu handlowego na widocznem miejscu napisu (szyldu)

według wzoru, ustalonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego,

g) do umieszczania na widocznem miejscu cennika wyrobów tytoniowych,

h) do posiadania zapisku rewizyjnego, służącego do zapisywania uwag organów, przeprowadzających kontrolę przedsiębiorstwa sprzedaży i do prowadzenia ksiąg, w których mają być notowane przychód i rozchód wyrobów tytoniowych, o ile chodzi o hurtownie i sklepy tytoniowe z prawem odprzedaży, względnie tylko przychód, o ile chodzi o inne przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży. Wzory i sposób prowadzenia ksiąg w poszczególnych rodzajach przedsiębiorstw sprzedaży ustala Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego,

i) do udzielania organom Polskiego Monopolu Tytoniowego i władzom skarbowym wszelkich wyjaśnień, związanych z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych i do umożliwiania im sprawdzania prowadzonych książek oraz posiadanych zapasów wyrobów tytoniowych,

j) do przestrzegania instrukcyj Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, normujących pobór, sposób sprzedaży i przechowywania wyrobów tytoniowych.

Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych obowiązane są sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim zgłaszającym się konsumentom; postanowienie to nie stosuje się do przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych wykonywanej przez spółdzielnie, o ile statut tych spółdzielni ogranicza prowadzenie sprzedaży tylko do członków spółdzielni.

§ 20. W razie cofnięcia lub wygaśnięcia koncesji, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 28, p. b) i c), koncesjonarjusze obowiązani są najdalej do dni 7 od dnia, w którym koncesja została cofnięta lub wygasła, odprzedać pozostałe w ich posiadaniu wyroby tytoniowe innym koncesjonarjuszom, a w braku takich nabywców zwrócić wyroby najbliższemu zakładowi monopolowemu. Odprzedaż wyrobów tytoniowych względnie zwrot ich zakładowi monopolowemu następuje po cenie taryfowej w danej chwili obowiązującej, z potrąceniem rabatu, przysługującego koncesjonarjuszowi, ustępującemu towar i z doliczeniem kosztów transportu, przypadających na daną partję wyrobów.

W wypadku, gdyby koncesjonarjusz nie zastosował się do obowiązku ciążącego na nim w myśl postanowień ustępu poprzedniego, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz władze skarbowe (urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych) uprawnione będą do przymusowego zajęcia tych wyrobów przez organa skarbowe za odszkodowaniem płatnem w myśl postanowień ustępu poprzedniego.

W razie wygaśnięcia koncesji w przypadkach przewidzianych w § 28 p. b) i c) władza nadająca koncesję może udzielić członkom rodziny zmarłego koncesjonarjusza, względnie likwidatorowi mienia byłej osoby prawnej zezwolenia na dalszą sprzedaż wyrobów tytoniowych na czas potrzebny do zlikwidowania przedsiębiorstwa. Po upływie określonego w zezwoleniu terminu, na jaki zostało ono wydane, pozostałe jeszcze wyroby mają być sprzedane z zachowaniem postanowień poprzednich ustępów niniejszego paragrafu.

Zmiany taryfy wyrobów tytoniowych.

§ 21. Zmiany taryfy (cen) wyrobów tytoniowych nie powodują w stosunku do tych wyrobów, które przed zmianą ceny zostały przez koncesjonarjuszów już pobrane, ani obowiązku dopłat ze strony koncesjonarjuszów na rzecz Polskiego Monopolu Tytoniowego, jeżeli ceny zostały podwyższone, ani bonifikaty na rzecz koncesjonarjuszów różnicy ceny, jeżeli ceny zostały zniżone, choćby pobrane przed zmianą ceny wyroby nie zostały jeszcze przez koncesjonarjuszów sprzedane.

Nadawanie koncesyj.

§ 22. Osoby, ubiegające się o koncesję na sprzedaż wyrobów tytoniowych, winny wskazać odpowiedni dla danego rodzaju przedsiębiorstwa lokal, w którym zamierzają prowadzić sprzedaż, a ponadto, o ile chodzi o koncesję na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych, wykazać się kapitałem lub kredytem, potrzebnym do prowadzenia przedsiębiorstwa.

Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych mogą być nadawane zarówno osobom fizycznym, jak i prawnym.

§ 23. Nie mogą otrzymać koncesji na sprzedaż wyrobów tytoniowych, ani pełnić funkcji zastępcy funkcjonarjusza:

a) posłowie i senatorowie,

b) osoby, pozostające w służbie państwowej, cywilnej albo wojskowej, w przedsiębiorstwach państwowych, w służbie samorządowej lub instytucji publiczno-prawnej, choćby stosunek ich był kontraktowy, z wyjątkiem osób piastujących honorowo, t. j. bezinteresownie jakąś godność lub urząd w powyższych instytucjach,

c) osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe lub upadłościowe,

d) osoby, skazane prawomocnym wyrokiem sądu karnego, o ile skazanie pociąga utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego,

e) osoby, zasądzone prawomocnie za przemytnictwo, nielegalną fabrykację lub sprzedaż wyrobów monopolowych, oszustwo i inne przestępstwa z chęci zysku, bądź za działalność antypaństwową,

f) osoby niezdolne według ustaw cywilnych do zaciągania zobowiązań lub do swobodnego rozporządzania swym majątkiem,

g) osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego, o ile istniejące traktaty lub konwencje nie zawierają odrębnych w tym względzie postanowień.

§ 24. Przed wydaniem koncesji na sprzedaż wyrobów tytoniowych uprawnione do tego władze winny sprawdzić, czy osoba, która ma otrzymać koncesję, odpowiada wymogom wskazanym w § 22 i czy

w stosunku do niej nie zachodzą przeszkody, wynikające z postanowień § 23.

W tym celu władze winny żądać od osób, ubiegających się o nadanie koncesji przedstawienia właściwych dowodów.

Przy nadawaniu koncesji na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych w miejscowościach wiejskich, urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych mogą uskuteczniać nadawanie koncesyj przy zastosowaniu uproszczonego postępowania, nie żądając od zainteresowanego dowodów odpowiadających postanowieniom ustępów poprzednich, a ograniczając się jedynie do zebrania w najkrótszej drodze opinji o osobie, starającej się o koncesję i stwierdzenia, iż rozporządza ona potrzebnym lokalem; o ile chodzi o miasta, nadanie koncesji w trybie uproszczonego postępowania może być dokonane tylko prowizorycznie na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

§ 25. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych są nadawane bądź bezterminowo, bądź na określony czas.

Nadawanie koncesyj na określony czas może, o ile chodzi o koncesje wymienione w § 5 i 6, mieć miejsce tylko w wypadkach, gdy chodzi o tymczasowe zorganizowanie sprzedaży wyrobów tytoniowych na pewien okres przejściowy, lub gdy chodzi o obsadzenie punktu sprzedaży, mającego istnieć tylko czasowo.

§ 26. Nadanie koncesyj następuje przez doręczenie dokumentu koncesyjnego, wskazującego:

a) przepisy, stanowiące podstawę prawną do nadania koncesji,
b) osobę koncesjonarjusza,
c) rodzaj sprzedaży, na którą udziela się koncesję,
d) czy koncesję nadaje się bezterminowo, czy też na pewien określony czas,
e) miejscowości i lokal, w którym sprzedaż ma być prowadzona,
f) termin rozpoczęcia sprzedaży.

O ile chodzi o koncesję na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych, to w dokumencie koncesyjnym powinien być wskazany nadto rabat przyznany koncesjonarjuszowi oraz rejon sprzedaży.

O ile chodzi o koncesję na przedsiębiorstwo sprzedaży ruchomej lub okrężnej (§ 6 pkt. 4), w dokumencie koncesyjnym powinny być określone uprawnienia przedsiębiorstwa do sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 27. Koncesje na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych nadaje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Koncesje na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych nadają urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych.

Wygaśnięcie koncesji.

§ 28. Koncesja gaśnie w następujących wypadkach:

a) w razie nierozpoczęcia sprzedaży w terminie, wskazanym przy nadawaniu koncesji, o ile koncesjonarjusz nie uzyskał od władzy, która koncesję nadała, przedłużenia terminu,
b) w razie śmierci koncesjonarjusza,
c) gdy przestaje istnieć osoba prawna, której koncesję nadano,
d) w razie zrzeczenia się koncesji przez koncesjonarjusza,
e) wrazie upływu czasu, na jaki koncesja była nadana,
f) o ile chodzi o przedsiębiorstwa domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych, gdy przestaje istnieć przedsiębiorstwo główne (przedsiębiorstwo gastronomiczne), z którem związane było prowadzenie domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Orzekanie o wygaśnięciu koncesyj należy do władz, nadających koncesje.

Cofnięcie koncesji.

§ 29. Cofnięcie koncesji bez uprzedniego wypowiedzenia następuje, gdy:

a) przdsiębiorstwo hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych jest nieczynne dłużej niż przez 7 dni, a inne przedsiębiorstwa sprzedaży dłużej niż przez 14 dni, o ile koncesjonarjusz nie uzyskał zezwolenia władzy na czasowe zawieszenie sprzedaży,
b) koncesjonarjuszowi ogłoszono upadłość,
c) koncesjonarjusz wydzierżawi lub odstąpi koncesję innej osobie, albo zawrze spółkę w celu wykonywania przedsiębiorstwa, na którego prowadzenie sam otrzymał koncesję, lub też powierzy prowadzenie przedsiębiorstwa nieupoważnionemu zastępcy,
d) koncesjonarjusz ponosi winę fałszywego prowadzenia przepisowych ksiąg w celu wprowadzenia w błąd organów Polskiego Monopolu Tytoniowego lub władz skarbowych,
e) zajdą lub zostaną ujawnione okoliczności, wymienione w p. b) oraz d) — g) § 23 niniejszego rozporządzenia, które wykluczają daną osobę od otrzymania koncesji.

§ 30. Cofnięcie koncesji bez wypowiedzenia może nastąpić w wypadkach:

a) jeżeli koncesjonarjusz przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży sprzedaje wyroby tytoniowe detalistom innego rejonu, lub jeżeli koncesjonarjusz przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży pobiera wyroby tytoniowe w innem, aniżeli mu wyznaczono przedsiębiorstwie sprzedaży,
b) jeżeli koncesjonarjusz udziela detalistom, przydzielonym do niego z poborem wyrobów tytoniowych, rabatu innego, niż rabatu przysługującego detaliście,
c) jeżeli koncesjonarjusz sprzedaje wyroby tytoniowe konsumentom po cenie innej, niż cena taryfowa,
d) jeżeli koncesjonarjusz uniemożliwia lub utrudnia organom Polskiego Monopolu Tytoniowego lub władz skarbowych przeprowadzanie kontroli przedsiębiorstwa sprzedaży,
e) jeżeli przeciwko koncesjonarjuszowi zostało wdrożone postępowanie upadłościowe.

§ 31. Cofnięcie koncesji za trzymiesięcznem wypowiedzeniem może nastąpić w wypadkach, gdy

koncesjonarjusz na skutek naruszenia obowiązków otrzymał uprzednio w ciągu ostatniego roku co najmniej trzykrotnie pisemne upomnienie władzy, nadającej koncesję.

§ 32. Koncesje na sprzedaż hurtową wyrobów tytoniowych i na samoistne sklepy tytoniowe mogą być cofane bez podania powodów za jednorocznem wypowiedzeniem.

§ 33. Koncesje na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych z wyjątkiem samoistnych sklepów tytoniowych mogą być cofane bez podania powodów za 6-cio miesięcznem wypowiedzeniem.

§ 34. Prawo cofania koncesyj na przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych przysługuje urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych.

Prawo cofania koncesyj na przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych przysługuje Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Specjalne przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 35. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może za zgodą Ministra Skarbu udzielać koncesyj na specjalne przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych, nie przewidziane w niniejszem rozporządzeniu, jako to: przedsiębiorstwa sprzedaży w automatach, przedsiębiorstwa sprzedaży na dworcach i linjach kolejowych i t. p.

Prawa i obowiązki koncesjonarjuszów przedsiębiorstw specjalnych co do:

a) uprawnień do sprzedaży wyrobów tytoniowych,
b) pobierania tych wyrobów,
c) otrzymywania rabatu,

określane będą w dokumencie koncesyjnym odpowiednio do specjalnego rodzaju i warunków sprzedaży.

Cofanie koncesyj na specjalne przedsiębiorstwa sprzedaży oraz orzekanie o ich wygaśnięciu należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Właściwość władz.

§ 36. Nadzór nad przestrzeganiem przez koncesjonarjuszów przepisów niniejszego rozporządzenia należy do władz, nadających koncesje.

Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz upoważnionym przez nią organom Polskiego Monopolu Tytoniowego przysługuje prawo dokonywania lustracyj przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych i wydawania, w miarę potrzeby, zarządzeń doraźnych, o których powinien być bezzwłocznie powiadomiony właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

Izby skarbowe oraz urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych obowiązane są do współdziałania z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego w sprawach wykonywania nadzoru nad przedsiębiorstwami hurtowej i specjalnemi przedsiębiorstwami sprzedaży, a w szczególności do współdziałania z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego w sprawach:

a) kontroli ksiąg, prowadzonych przez koncesjonarjuszów,
b) stwierdzania zapasów wyrobów tytoniowych, posiadanych przez koncesjonarjuszów.

§ 37. Przepisy zawarte w § 36 nie naruszają w niczem kompetencyj władz skarbowych, wynikających z postanowień ustawy karnej skarbowej.

§ 38. Do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego należy:

a) ustalanie ilości i rozmieszczenie przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych,
b) określanie rejonów hurtowni,
c) określanie zasad, stosownie do których ma być organizowana detaliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych,
d) określanie sposobu przeprowadzania nadzoru nad stosowaniem się koncesjonarjuszów do przepisów niniejszego rozporządzenia,
e) wydawanie instrukcyj w sprawach kontrolowania ksiąg, prowadzonych przez koncesjonarjuszów.

§ 39. Odwołania od orzeczeń urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych rozstrzygają izby skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki).

Odwołania od orzeczeń Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego rozstrzyga Minister Skarbu.

Rozstrzygnięcie, zapadłe w II instancji, jest ostateczne w administracyjnym toku instancyj.

Odwołania winny być wnoszone najpóźniej w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

Odwołanie wstrzymuje wykonanie orzeczenia władzy orzekającej aż do rozstrzygnięcia odwołania przez władze wyższej instancji. Wyjątek stanowią orzeczenia o zmianie rabatów dla przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych i przedsiębiorstw specjalnych; odwołania od tych orzeczeń nie wstrzymują wykonania orzeczenia, natomiast uchylenie lub zmiana orzeczenia powoduje co do wysokości rabatu odpowiednie skutki wstecz od daty, od której zaskarżone orzeczenie weszło w życie. W wypadkach, gdy chodzi o odwołania w sprawach orzeczeń o wygaśnięciu lub cofnięciu koncesji, jeżeli pozostawienie koncesjonarjusza w jego sprawach mogłoby narazić interesy Polskiego Monopolu Tytoniowego na straty, władza orzekająca cofnięcie koncesji może zawiesić koncesjonarjusza w jego prawach, aż do decyzji władzy odwoławczej.

§ 40. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego komunikować się będzie z urzędami skarbowemi akcyz i monopolów państwowych za pośrednictwem właściwych izb skarbowych (Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego); w wypadkach nagłych może jednak przesyłać swe zarządzenia bezpośrednio urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych, przesyłając równocześnie odpisy tych zarządzeń izbom skarbowym (Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu).

O decyzjach swych w sprawie nadania i cofnięcia koncesyj oraz o ewentualnych wypadkach wygaśnięcia koncesyj na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych i na specjalne przedsiębiorstwa sprzedaży Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego będzie zawiadamiała właściwe izby skarbowe i urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 41. Przepisy zawarte w postanowieniach §§ 11, 16, 17 nie naruszają w niczem już zawartych lub zawieranych w przyszłości umów z zarządami monopoli zagranicznych co do wzajemnego dopuszczenia do sprzedaży wyrobów tytoniowych polskich i zagranicznych; o ileby z tych umów wynikał obowiązek dopuszczania do sprzedaży wyrobów zagranicznych w szerszym zakresie, aniżeli to wynika z postanowień § 11, lub za rabatem wyższym od przewidzianego w §§ 16 i 17, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego będzie uprawniona do wydawania odpowiednich zarządzeń w stosunku do koncesjonarjuszów.

§ 42. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może, niezależnie od innych postanowień niniejszego rozporządzenia, cofać koncesje na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych i na przedsiębiorstwa specjalne bez podania powodów i bez wypowiedzenia, wyznaczając koncesjonarjuszom sześcio-miesięczny termin na zlikwidowanie przedsiębiorstwa z prawem prowadzenia przez ten czas sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 43. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. obniżenie rabatów handlowych, posiadanych przez hurtownie tytoniowe w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, może być uskutecznione przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego bez zgody koncesjonarjusza za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia rabatu.

§ 44. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może bez zgody koncesjonarjuszów zmieniać granice rejonów, wyznaczonych dla hurtowni rejonowych, zawiadamiając koncesjonarjusza o zamierzonej zmianie granic rejonu na 1 miesiąc naprzód.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 59461

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 41. Przepisy zawarte w postanowieniach §§ 11, 16, 17 nie naruszają w niczem już zawartych lub zawieranych w przyszłości umów z zarządami monopoli zagranicznych co do wzajemnego dopuszczenia do sprzedaży wyrobów tytoniowych polskich i zagranicznych, o ileby z tych umów wynikał obowiązek dopuszczania do sprzedaży wyrobów zagranicznych w szerszym zakresie, aniżeli to wynika z postanowień § 11, lub za rabatem wyższym od przewidzianego w §§ 16 i 17. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego będzie uprawniona do wydawania odpowiednich zarządzeń w stosunku do koncesjonarjuszów.

§ 42. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może, niezależnie od innych postanowień niniejszego rozporządzenia, cofać koncesje na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych i na przedsiębiorstwa specjalne bez podania powodów i bez wypowiedzenia, wyznaczając koncesjonarjuszom sześcio-miesięczny termin na zlikwidowanie przedsiębiorstwa z prawem prowadzenia przez ten czas sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 43. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. obniżenie rabatów handlowych, posiadanych przez hurtownie tytoniowe w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, może być uskuteczniane przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego bez zgody koncesjonarjusza za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia rabatu.

§ 44. W okresie do dnia 30 czerwca 1932 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może bez zgody koncesjonarjuszów zmieniać granice rejonów, wyznaczonych dla hurtowni rejonowych, zawiadamiając koncesjonarjusza o zamierzonej zmianie granic rejonu na 1 miesiąc naprzód.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO.
TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 59461